stummer, det løber en koldt ned ad Ryggen, og man søger hurtigst muligt hen til Coreggios „hellige Nat“ og varmer sig ved Hyrdens sjæleglade Smil.

Af dem, der maa underkaste sig Censuren, maa først og fremmest nævnes *Margrethe Svenn Poulsen* med sit udmærkede, levende Portræt af Dr. med. Tscherning, *Ingeborg Rodes* fine Billede af Stiftslæge Rode, og ligeledes har *Marie Sandholt* et godt Dameportræt samt et smukt lille Billede „Hus ved Havet“.

Olga Lau har to dygtig malte Amagerkoner i en livlig „Passiar“. *Ebba Holms* Portræt af „Ulla“ maa siges at være saa godt, at man ikke synes, det behøver den arrangerede Baggrund.

Helga Ancher exscellerer atter med sit brede sivende Lys, *Ragnhild Bischoff* maa man rose for hendes morsomme „Fødselsdag“; om det end ikke er fejlfrit, saa er disse muntre Piger fornøjelige baade i Farve og Opstilling; der er virkelig noget af Humøret!

Det er glædeligt at se, hvor *Carla Colsmann* kommer til Ro med sine mange Farver, faar Harmoni over dem uden at tabe sin Friskhed, „København set fra Amager“ har meget godt i sig og hendes „Aftenpassiar“ er i Henseende til Tegning og Tone udmærket.

„*Pan*“.

(Fortsættes).

Et Eventyr.

—o—

»Ro, ro til Fiskeskær,
Flynder, dybt paa Bunden dér!
Ej min Hustru Ilsebil
Vil, som hendes Husbond vil.«

Sort og truende ligger Havet, Folviljens ustadige, uudgrundelige Hav. Vinden tuder om Uvejr, og hidsige smaa Bølger drager allerede deres hvasse, blinkende Klinger. Den umættelige Ilsebil, der har villet være alt det i Verden, som kun Mænd før hende kunde blive: Sagfører og Husmand og Nævning og kommunal Vælger og politisk Vælger, — hun har nu sendt sin trofaste kvindesaglige Ven herned, og han staar foran Havet i al dets Vælde og raaber til Herskeren nede paa Bunden med en Røst fuld af Bekymring:

»*Nu* vil hun ogsaa være Konge.«

Da svulmer Havet langt over sine Bredder, og Bølgefraaden flyver om Fødderne paa den ulykkelige Kvindesagsven. Men fra Dybet hæver sig en Røst med Genlyd af Brændingers Torden:

»Nu faar Kvinder politisk Valgret, — kan de ikke nøjes med det, saa kan de vende tilbage til Muddergrøften, hvor de kom fra.«

Da Ilsebil faar denne Besked, bliver hendes Øjne sorte som Havet af umætteligt Begær. »Hvad er mere end at være Konge i dette Land?« spørger hun, og Kvindesagsvennen svarer uden Betænkning:

»Det er at være Konseilspræsident.«

»Og hvem gør en til Konseilspræsident?«

»Det gør de politiske Vælgere.«

Da befaler Ilsebil med en Stemme, som skingrer af Triumf:

»Skynd dig tilbage til Havet og sig, at nu vil jeg ikke nøjes med at være Konge, — nu vil jeg være det, som den politiske Valgret kan gøre mig til — jeg vil være Konseilspræsident.«

»Det ender i Muddergrøften,« sukker den kvindesaglige Ven. »Havets Behersker vil ikke tillade, at du bliver mere end politisk Vælger.«

»Har han gjort mig til politisk Vælger skal han ogsaa faa Lov at gøre mig til Konseilspræsident,« svarer Ilsebil. »Gaa og sig ham det.«

Og den kvindesaglige Ven staar igen foran Havet, som ligger med halvtlukkede Øjne og blinker ham forventningsfuldt i Møde.

»Du skulde meget før have gjort hende til Konge,« siger han. »Det er dog en uskadelig Bestilling i dette Land. Nu vil hun være det, som hverken du eller jeg kan hindre hende i, naar først hun har den politiske Valgret, — nu vil hun være Konseilpræsident.«

Og Havet trækker sig forskrækket tilbage, og alle de smaa Bølger stikker Klingerne i Balgen, men Ilsebils Ven sukker:

»Bare han dog havde givet hende Lov til at blive Konge, — nu bliver hun meget værre end før.«

(Frit efter Brdr. Grimm).

---

tertænksomt. Hun var saa opslugt af denne fortryllende Drøm, at hun ikke hørte Gadedøren blive aabnet, — men Mandsstemmer, der lød op til hende nede fra Entreen, kaldte hende pludselig tilbage til Virkeligheden. Hun vendte sig om og mødte sin Frues Blik.

»Frue, jeg beder Dem undskylde — jeg gjorde det ikke — jeg vilde blot —«

»Den klæder dig storartet, og hvis«, der gik et pludseligt ejendommeligt Lys over hendes Ansigt — »og hvis det nu var din.«

Pigebarnet famlede ved Hægterne og hørte slet ikke Fodtrin paa Trappen.

»Jeg vil have den af. Det var stygt af mig, men —«

»Nej, nej, behold den bare paa«. I Løbet af et Øjeblik havde Fruen grebet Pigens Kjole, Kappe og Forklæde, og var flygtet ud af den Dør, der førte ind til Badeværelset.

Laura stod tilbage, forvirret, skælvende, blussende, med Taarer i Øjnene, og saadan fandt en Overbetjent og 2 Gadebetjente hende, da de i det samme kom ind i Værelset og præsenterede hende en Arrestordre.

»Gaaet kønt i Fælden, hva?« sagde Overbetjenten, »og det var Dem, der var ude til Frokost, ikke sandt?«

»Hvad i Himlens Navn vil De?« skreg Pigen.

»Man ønsker Deres Nærværelse paa Stationen, Frue, lad nu ikke, som om De ikke skulde vide det. Mistænkt for Brandstiftelse! (Case of arson).

»Arson, jeg troede han hed Carson*). Jeg siger Dem, Sir, jeg har ikke haft det *mindste* med hans Historier at gøre. Jeg — — — holder paa Home Rule.«

»Kom nu ikke med Historier,« sagde Overbetjenten. »De ved meget vel, at Loven ikke blander sig i Carsons Säger, og De ved ogsaa meget vel, hvad Loven blander sig i. Kom nu med, Fru Rokeby, og lad det gaa saa roligt som muligt.«

»Jeg er ikke Fru Rokeby,« sagde Laura, »jeg er Stupigen.«

»Ja vist, det er nok i den Slags Kjoler en Stupige fejer Gulv, og dette Soveværelse er ogsaa saadan som Stupigers i Almindelighed er,« lo Betjenten.

»Jeg prøvede kun denne Kjole. Jeg har aldrig nogensinde gjort noget. Jeg siger Dem, Hr. Betjent, jeg — — —« tudede Pigebarnet.

»Naa, saa De *prøvede* den.« Overbetjenten saa sig om i Værelset. »Hvor er saa Deres egen Kjole,« spurgte han med overlegen Foragt.

*) Føreren for Home-Rule Modstanderne i Irland, der uden Regeringens Indgriben har stiftet en Hær, der nu med alle „til Raadighed staaende Midler“ vil kæmpe for deres Sag.